

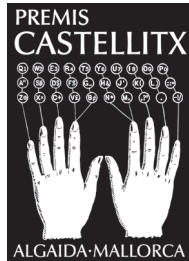
August Cortès Ripoll

La dramàtica del gest

Accèssit de Poesia
Certamen Literari de Castellitx

ALGAIDA, 1999

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PCI999-P-A-0147-0119

© del text: August Cortès Ripoll

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 1999. Obres primeres: Poesia, Narració Curta i Glosat*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1999. («Plaquetes d'Història i Cultura», 6/7)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

August Cortès Ripoll

La dramàtica del gest

*Accèssit de Poesia
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1999

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PCI999-P-A-0147-0119

El poemari *La Dramàtica del gest*, d'August Cortès Ripoll fou guardonat amb un accèssit al XXIII Premi de Poesia dels Certamen Literari de Castellitx 1999. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

LA DRAMÀTICA DEL GEST

A Susana

DE LA QUIETUD

Vigila la intempèrie les finestres dubtoses,
els carrers imprecisos, els portals de la fosca.

I entre exactes silencis de la nit evident,
ara parles confusa dels racons de paper,

de la porta que bat amb la gana vençuda,
de l'ahir enfosquit de ninetes absurdes.

Mentre una ullada d'aire il·lumina el neó
pels domèstics obliterats, notaràs la penombra,

l'emplaçament d'un ventre per l'emfàtica passa
de la son, la pesant actitud d'una pausa.

L'ESCRIVENT

A Lluís Massanet

Febrer, la neu que amida uns peus precaris
enmig de les petjades d'una absència
la destra, mà de l'esma cal·ligràfica
quan la lletra memora les arrels.

L'espatlla, l'alfabet que refà arpeigs
on s'engronsen les ànimes retudes
del portet; i la vista, que retreu
cimals que falsifiquen l'escàs llum.
L'escrivent, pel ventim de nits constants
que vetllen cada oblit, s'avia amunt
suspès dels deures fòssils de la terra.

I el temps s'avé a concloure's en crepuscle
matutí, que es fa ençà la gana i enllà
la ruïna d'anit i els seus anhels.

EXPLICACIONS

Sí, caminar-me fora de casa a aquestes hores
té, un poc sense voler, un racó de l'oblit.
I això no explica res.

Seure'm en la terrassa de la confusió
dóna evident la mostra d'enyor de dispensari.
I això no explica res.

Tu, en canvi, especificues que t'has entristit d'arbres,
i et plantes al·legant que la pluja és alegre,
que això ho explica tot.

Més tard, el trenc encès de la ciutat estotja
una nit esquinçada per la pena d'un gest
que ens deu l'instant final.

AUGUST CORTÈS RIPOLL

XIFRA IMPROBABLE

A Apol·lònia Serra

La tauleta agonitza
desfent un llarg misteri.
La finestra, l'enginy
que encara et compromet
el perfil, propicia
entorn jardins enllà.

Un cafè és la paraula.

Llegir d'un gest l'hivern,
les més blanques notícies
d'un pessic de febrer...

I marcar d'un vell número
una xifra improbable.

Pensar ara en aquest
desordre fòssil, veure
l'escissió inspirada
d'un prestatge, i agrair
la franquesa abissal
d'una teulada lúcida.

De tant en tant, camina
en família l'ànima
cavil·losa que, absurda,
negociant de cap,
es resol que te'n vas.

ANAVA ERRAT

Si m'havia semblat que tenies els ulls
més recents, més feliços —demà ja no era mai—,
si fonies la música dels jardins de l'absurd
preparant el cafè d'un matí necessari;

si sovint una senya m'adreçava segur
al nostre desconcert més precís, en un quadre
capaç de conquerir les més altes teulades
on la nit m'ha llençat orfe dormit ensús;

si els cossos sense esma, si dels pits trabucaven
com eines de la música pols d'or pels teus murmuris,
pervertint el desordre alfabètic dels noms,
requerint a l'origen l'espai d'un nou minut.

Si tenia a les mans l'espatlla, anava errat;
i serà tot un bes que t'ha esvaït al punt.

PRÒPIAMENT DEMÀ

O demà... Vull dir que
pròpiament demà
tots els quadres s'enfonsen
pels plecs d'una mudança...

O perdran el color. ..

Demà pròpiament
diràs unes paraules
i s'omplirà la boca
d'un ample i pur descans...

O serà de paper?

Pròpiament demà
les finestres, les roses
s'han acabat, racons
sense pintar, memòries,
res més... S'han acabat
pròpiament
demà.

DRAMÀTICA DEL GEST

Perdona que camini lentament
la música d'un port massa tranquil.
Perdona que tropissi pels racons
de casa, que els consideri perduts,

que doni una ullada a les paraules
d'anit, que hagi posat els peus damunt
la profunda desesperació
d'aquesta taula... i un gest d'aspre ruïna.

Perdona la mesura teatral
del fum, que hagi notat que escric pregàries
dubtoses, que el telèfon comuniqui,
que la carta no acabi d'arribar...

Perdona, en suma, l'hora intempestiva
d'aquest inoportú zel massa tràgic,
la intempèrie d'una inquietud,
l'afectada dramàtica del gest.

AUGUST CORTÈS RIPOLL

EL SOL DEIXONDIRÀ

A n'Antoni es metge

el sol deixondirà l'escandalós principi d'una pausa en l'avenir
el vent gelós batrà la porta obscura
passarà el desesper dels meus pronòstics resoldrà siluetes del paisatge
la nit s'adormirà sense renous
beurà suspensions de papallones cantarelles i ensumarà la vida
quieta amb delitosa fam d'infant
passarà un ert castell d'antigues celles
que s'escata la pell posturejant
certa presumció d'eternitat

INVITACIÓ

Secció de noms íntims magatzem de les albes
Untades d'aigües noves entre mils de paraules
Sense accents especials d'un prestatge a l'oblit
Aviat ara resulta un sonall que encisa
Navilis de la nit I sospiren els àngels
Al cel tan gran remors que sembla que ens invitin.

AUGUST CORTÈS RIPOLL

POEMA

A Gabriel, company

La incògnita s'avesa
a omplir els aniversaris.
Tres raigs negres estuquen
impressions maleites
de la meva columna,
dolor massa nocturn
de l'endrec vertical,
i et record: que anit ja
només som os escàs.

L'hortet...

i l'estranyesa.

DELITS DE L'AVENIR

L'ensum del soc, i tot complau la pedra
que abranca un verd feroç. Es l'evidència
de l'hora entrant.

Après els morts, la terra que t'adreça
pels vents del blanc repòs.
Es l'evidència immediata.

Te'n vas del poble més calmós, i entens
una pausa cansada pels autèntics
sons de l'ocàs.

La costa t'ha somrís, la veus desfent
delits de l'avenir: és l'evidència
enamorada.

CALÇAR-SE EL PAISATGE

Massa cor disponible,
massa excés de nosaltres
tremola.

Gabriel Ferrater

Es repenja a l'espatlla
sincera, un poc domèstica,
com una amiga alegre
amarrada de fred.
Procura nous racons
d'un mantí de diumenge,
i reprèn la sintaxi
de la insòlita flama
d'un designi confús.
L'immediat sol falca
els ulls sobre el seu front,
i veig les seves nines
brogir la dolça son
de l'alba de febrer.
(Potser em besaràs
d'un bes calent la galta).
I un portal anuncia
la idea necessària
de calçar-se el paisatge
fins al defalliment.
L'assumpte perd el fil
a cada alè, imponent
al matí un nou passeig
segat amb la mateixa
llum ferotge d'ahir.

BONANOVA A L'HIVERN

Un min ut de febrer, i un encanteri.
En tres traces descusen els oblits:
el fred del cel, l'ensum d'una visita,
i tu, la bonanova de l'hivern.

Ciutadella, Pasqua de 1997
Ariany, febrer de 1999

